

ת"פ 48208/03/17 - מדינת ישראל נגד עאמר אבו סבילה (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 48208-03-17 מדינת ישראל נ' אבו סבילה(עציר)
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יערית דרעי
31 אוקטובר 2017

נגד
הנאשם
עאמר אבו סבילה (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד בני זיתונה

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה סתם, פציעה כשהעבריין מזוין (שתי עבירות) והחזקת סכין שלא למטרה כשרה. לפי המתואר בעובדות כתב האישום במועד הרלוונטי ריצו הנאשם וס' (להלן: "**המתלונן**") עונש של מאסר בפועל בבית סוהר אשל בבאר שבע (להלן: "**בית הסוהר**").

בתאריך 19.3.17 סמוך לשעה 08:30 בבית הסוהר פנה הנאשם למתלונן, טען בפניו שהוא קילל אותו יומיים לפני כן ובמעמד זה תקף את המתלונן שלא כדין בכך שניגש אליו מאחור וחיבט בו עם מקל על גבו.

בתוך כך ניסה המתלונן להתגונן מפני הנאשם וחיבט בו בגופו, או אז שלף הנאשם סכין או כלי מתכתי בעל להב חד (להלן: "**הסכין**") ופצע באמצעותו את המתלונן בכך שחתך אותו ברגלו השמאלית השמאלית מאחור וגרם לו לחבלות המתבטאות בחתך ארוך באורך של 10 ס"מ עם שפתיים פתוחות אשר אוחה באמצעות סיכות ובחתך נוסף שטחי באורך 10 ס"מ גם הוא בירך שמאל מאחור.

במעמד זה, התערב הסוהר אבירם מסרטי (להלן: "**הסוהר**") וניסה להפריד בין הנאשם למתלונן. כתוצאה מכך נפגע הסוהר מהסכין בידו השמאלית ונגרמה לו חבלה המתבטאת בחתך שטחי באספקט דורסלי בכף יד שמאל והוא נזקק לטיפול בבית חולים סורוקה במהלכו אוחה החתך באמצעות תפרים.

במעמד האמור לעיל החזיק הנאשם בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.

זירת המחלוקת:

במענה לכתב האישום, נטען על ידי ההגנה כי במועד הרלוונטי התפתח בין הנאשם לבין המתלונן דין ודברים במהלכו המתלונן החליק שכן בדיון לפני כן שטפו את הרצפה. עוד נטען כי ככל שהמתלונן נחתך במהלך האירוע: "אז כנראה נגרם בגלל אחת הדלתות שסמוך אליה הוא החליק".

ראיות התביעה:

מטעם התביעה העידו המתלונן, החוקר אבי דדון, הסוהר אבי מסרטי, החוקר דורון גוזלן, וכן הוגשו בהסכמה תעודות רפואיות, צילומים והודעות הנאשם. מטעם ההגנה העיד הנאשם, שני אסירים ששהו אף הם באותה עת בכלא אשל, נבארי טאלב, ומוסא אלאעסם וכן השוטר מאיר זאב. בתום שמיעת הראיות ולבקשת ההגנה נערך סיור בזירה על ידי בית המשפט ובאי כוח הצדדים במהלכו הצביע הנאשם על מקום התרחשות האירועים כפי שזה העיד עליהם בבית המשפט.

תמצית ראיות התביעה:

עדות המתלונן ס':

טרם בית המשפט יידרש לעדות המתלונן, שומה להקדים ולציין כי הלה מכונה במסגרת הכרעת הדין "המתלונן" בשל כינויו כאמור בכתב האישום הגם שבהודעתו השנייה ביקש לבטל תלונתו ובבית המשפט כלל לא מסר אשמה. לגופם של דברים, בעדותו בבית המשפט, טען המתלונן כי במועד הרלוונטי פתח את המקרר ומשך עגלה של ירקות. העגלה נפלה, זה משך אותה ונפל בעצמו. כתוצאה מכך נחתך ברגלו השמאלית (ע' 6 לפרו'). נוכח גרסה זו והשוני בינה לבין אמרותיו במשטרה, בית המשפט הכריז עליו כעד עוין והתיר חקירתו כבדרך של חקירה נגדית (ראה ע' 8 לפרו').

בהמשך עדותו הוצגו למתלונן צילומי החתכים על רגלו כפי שאלו תועדו וזה שב וחזר על כך שאלו נגרמו כתוצאה מנפילתו ולא כתוצאה ממעשיו של הנאשם. הוטח במתלונן שגם סוהר שהיה במקום טוען שהנאשם הוא זה שגרם לו לחבלות והוא במענה לכך אמר: "הוא יכול להגיד מה שבא לו שיגיד שהוא רצח אותי. שיגיד מה שבא לו". (ראה ע' 10 לפרו'). כשנאמר למתלונן שגם הסוהר נחתך במהלך אותו אירוע, טען כי לא ראה את אותה פציעה, ולא הוא זה שגרם לאותו חתך לסוהר (ע' 11 לפרו').

בשלב זה של העדות הוטח במתלונן שגם הנאשם בעצמו מאשר שהייתה ביניהם קטטה, ובמענה זה מסר: "אם היינו, רבנו, תמיד זה צחוק. אנחנו כל הזמן עושים כאילו ... אם הם רבו איתי באמת או הם רבו איתי בצחוק ... אולי רבת איתי בצחוק ... כן בצחוק ... מה רבנו? אני אגיד לך שהוא תופס אותי שופך עלי מיים, בוא נשתה ...". (ע' 12 לפרו').

המתלונן נשאל האם אותן מריבות בצחוק כוללות גם מכות ושלל זאת: "לא, חס וחלילה ... שתופס אותו מהגרונן בדיוק ככה, זה בצחוק ... אם היה מכות אפילו אני לא היה עומד איתי בפנים ... לא, אם היה מכות שם ומכות, לא מת יעני לא נתתי לו שהוא לחיות וגם אני לא אחיה. על אחד בפה לא יצא אחד" (ע' 12 לפרו').

הוקראו למתלונן חלקים נוספים מדברים שמסר הנאשם במשטרה. זה שב וחזר על כך שככל שרבו זה היה בצחוק. בהמשך עדותו שב והתכחש לדברים שלכאורה נרשמו מפיו ושאל איפה הוא אותו חוקר: **"שיגיד לי, אני לא נתתי חקירה בכלל על דבר כזה ... אני לא מסוכסך איתו, אני קיללתי את החוקר ... למה קיללתי אותו, צעקתי עליו זה היה קב"ט והיה קצין מנהל והיה מנהל של בית הסוהר והיה קצין תורן אמיר חסון ... אמרתי לו, אמרתי לו מה, רוצה להוריד אותי, אף אחד לא חתך אותי אף אחד לא עשה לי שום דבר. אף אחד לא נתן לי שום דבר. אין בעיה, צחוק שם בינינו זה צחוק, חברים ..."** (ע' 13 לפרו'). המתלונן הכחיש שאמר לחוקר שלא רוצה לצאת שטינקר (ע' 14 לפרו'). לא זו בלבד, הרי לדבריו, אם מישהו היה בא ודוקר אותו לא הייתה לו בעיה לדווח עליו לראש האגף (ע' 15 לפרו').

במהלך החקירה הנגדית הסביר ב"כ הנאשם למתלונן כי עדותו בבית המשפט אינה מסייעת לנאשם ואף יכולה לפעול לחובתו, אולם זה לא שינה מגרסתו, הכחיש כל אירוע אלימות וטען כי נפל: **"בצד השני, איפה הולכים למקרר שמביאים את האלכוהול ומחסן של חמוצים..."**. (ע' 17 לפרו').

המתלונן מסר כי הוא מדבר עברית וביחס לקריאה ענה: **"בקריאה קורא אבל לא מהר"**. הסניגור הביע פליאה על תשובה זו, והמתלונן מסר כי הוא: **"לא כל כך לקרוא טוב"**. ובהמשך הסביר כי למד לכתוב בכלא. עוד מסר כי לא הקריאו לו את העדות. (ע' 19 לפרו').

עדות החוקר אבי דדון:

המדובר במי ששימש במסגרת חקירת תיק זה כחוקר מושאל לשב"ס וגבה את אמרות המתלונן. זה מסר כי האמרות נגבו בכלא אשל. במסגרת חקירה בתיק זה הגיע למרפאת הכלא שם הבחין במתלונן שהיה בתא המתנה. הוא הוציא אותו בנוכחות סוהר וגבה את ממנו הודעה בחדר הרופא. להתרשמותו דברים שמסר המתלונן היו אותנטיים והדברים תאמו את מה שנמסר לו מהסגל. המתלונן סירב לחתום על הודעתו כשדבריו: **"אם זכור לי טוב בסוף העדות הוא העלה איזשהן קצת חששות לפתע"**. (ע' 10 לפרו' מיום 15.6.17).

יום למחרת התבקש לגבות עדות שנייה מהמתלונן. המתלונן היה בהפרדות, הוציאו אותו והוא החל לגבות ממנו עדות: **"... ובשלב הזה כבר הוא לא רצה לשתף פעולה, לספר, התכחש לכל מה שהוא מסר"**. גביית העדות הסתיימה שכן: **"אחרי כמה דקות ואחרי כמה, שתיים שלוש דקות, הוא פשוט קם והלך ... כן, סירב לחתום והלך. לא רצה לשתף פעולה בשום דבר ועניין"**. (ע' 11 לפרו' מיום 15.6.17). העד אישר כי המתלונן ביום למחרת כעס, אמר שלא רוצה לצאת שטינקר ושהוא לא משתף פעולה ורשם על כך מזכר ביום 20 לחודש (הוגשו וסומנו ת/4 ו- ת/5).

בחקירתו הנגדית אישר כי לא הקריא למתלונן את הודעתו. יחד עם זאת, מסר כי במהלך גביית העדות: **"אני פשוט רושם את הדברים ומקריא את מה שאני רושם מילה במילה"**. עוד הוסיף כי ככל שהאדם ממנו הוא גובה את העדות מעוניין לקרוא אותה בסוף גבייתה, הוא מאפשר לו לעשות כן. הוא אינו זוכר שהמתלונן בתיק זה קרא או ביקש לקרוא את העדות. הוא לא הקליט את החקירה. המתלונן דיבר **"בעברית מאוד ברורה לא העלה שום טענה או איזשהי בקשה שהוא מבקש שאני אביא מתרגם שיתרגם את דבריו או שיקרא לו את העדות ... אינני יודע אם**

הוא יודע לקרוא אבל ברור לי ברגע שאני רשמתי את העדות מילה במילה אני מקריא". (ע' 14 לפרו' מיום 15.6.17).

העד מסר כי לא חקר מלכתחילה את המתלונן תחת אזהרה שכן לא ידע בתחילה על מה יש להזהיר אותו וברגע שאדם מעורב באירוע גובים ממנו עדות פתוחה. החקירה של המתלונן תחת אזהרה בעמוד השני נעשתה בעקבות דברי המתלונן לפיהם גם הוא החל לתת מכות. (ע' 19 לפרו' מיום 15.6.17).

החוקר התבקש ליתן הסבר לאופן שבו התייחס המתלונן לזהות האדם שדקר אותו בשים לב לכך שבתחילה טען שאינו מכיר את שמו, ולאחר שהוצגה לו תמונתו של החשוד טען כי מדובר באבו סבילה. לדבריו, מתוך היכרותו בעבודה בכלא במשך מספר חודשים, למד שאסירים אינם מרבים לשתף פעולה. בדומה, יש מקרים שבהם הם משתפים פעולה ובהמשך חוזרים בהם.

בתיק הנוכחי לא ראה לנכון ללחוץ על המתלונן ולבקש ממנו הסבר ביחס לאמור: "... היה ברור לי שיתכן ואני אזכה לשיתוף פעולה ויכול להיות שלא. אני לא באתי ללחוץ את מושא העדות ס בעדות שלו ... אני לא מכיר אותו ואני לא אלחץ אותו למה אתה לא מכיר איך אתה לא מכיר ...". עוד הוסיף והתייחס לטענה זו וציין כי הצגת התמונה נועדה להבהיר את זהות האסיר: "היה אי בהירות לגבי מי שדקר אותו חתך אותו פצע אותו. אמר ככה אמר ככה, על מנת להיות בטוח הצגתי לו תמונה, תגיד לי זה הבן אדם אמר את השם אמר זה הוא גמרנו". בהמשך הדברים מציין כי ממילא בעדות ביום למחרת שאל את המתלונן ביחס לכך אולם לא זכה למענה שכן המתלונן קם ויצא מן החדר. (ע' 21-22 לפרו' מיום 15.6.17).

עדות הסוהר אבירם מסרטי:

המדובר במי ששימש במועד הרלוונטי כטבח משמרת. לדבריו, במועד הרלוונטי הנאשם והמתלונן היו מחוץ למטבח דיברו ביניהם בערבית, התחילו להתקוטט והוא ניסה להפריד ביניהם. הנאשם שלף סכין וכתוצאה מכך נחתך בידו. הוא לא הבחין מי התחיל במריבה כשלהערכתו חלפו כשתי דקות מרגע שהחלה הקטטה עד הרגע ששלף את הסכין. לא היו במקום סוהרים אחרים. שהתבקש על ידי בית המשפט לתאר את אותו חפץ ממנו נחתך ענה: "משהו חד. סכין או משהו חד ... הכניס את היד לכיס, עכשיו אני זוכר. הוא הושיט את היד ואני נחתכתי". (ראה ע' 31, 32 לפרו' מיום 15.6.17).

הסוהר מסרטי מציין כי מי שפצע את ס ברגל זהו הנאשם. לדבריו, מסר בחקירה ביום 19.3.17 שהנאשם החזיק סכין הגם שבהמשך ציין כי לא ראה במדויק ולא יכול לתאר את אותו חפץ כי: "זה היה נראה לי כמו סכין, משהו חד". בהמשך, בחקירתו הנגדית יתאר את החפץ כארוך אם כי לא יכול לזכור את הצבע שלו.

הוא ניגש להפריד בין השניים כי זה התפקיד שלו. הוצגה לסוהר גרסתו של הנאשם לפיה המתלונן נחתך מברזל שהיה בדלת וזה שלל אפשרות זו: "אין שמה, כאילו יש דלת אבל לא היה משהו חד על הרצפה" בדומה שלל כל אפשרות שהוא בעצמו נפצע מהדלת: "לא לא, לא מהדלת". בחקירה הנגדית יחזור ויטען כי אין בדלת כל דבר חד שיביא

לפציעה. הסוהר מסרטי שלל גם את גרסתו החדשה של המתלונן כפי שזה העיד עליה בבית המשפט.

בחקירתו הנגדית הסוהר מסרטי ציין כי ראה את פציעתו של המתלונן בזמן אמת, כאשר לדבריו: **"אחרי שאני נחתכתי נראה לי המשך ונתן לו ברגל...הם אחזו אחד בשני והוא הוציא והמשיך הלאה"** (עמ' 35 לפרוטוקול). הלה יחזור על כך כי הוא בטוח שהפציעה שלו הייתה לפני הפציעה של המתלונן אך לא היה בטוח לגבי איזו רגל של המתלונן דובר.

העד נשאל האם יכול וגם המתלונן ס החזיק חפץ חד ביד באותו מעמד וענה: **"אני לא יכול לשלול מאיפה אני יודע מה היה לו או מה לא היה לו".** לאור תשובה זו, הוטח בעד כי חוסר ידיעה זו מונעת ממנו לשלול אפשרות שס' הוא זה שגרם לו לחתך ביד. תשובתו של הסוהר היתה: **"זה לא ס...אני זוכר שהוא (הנאשם ד.ב.ט) חתך...כי זה מה שאני זוכר"** (עמ' 39). ב"כ הנאשם הקשה על העד ושאל הכיצד הוא בטוח כאשר לא ראה את הרגע שבו נחתכה ידו וזה ענה: **"אבל אני ראיתי, אבל אני אמרתי שהאדרנלין אני לא הפסקתי, אתה יודע זה אני לא עיכלתי מה קרה".**

הסוהר מסרטי שולל אפשרות לפיה מלכתחילה הייתה כוונה לנאשם לדקור אותו: **"אני נחתכתי במקום האסיר, הוא הוציא סכין... הלך ואני נחתכתי".** בהמשך האירוע תיאר כי הנדקר הצליח לברוח, הנאשם רץ אחריו והוא רץ אחרי שניהם כשהיד שלו מדממת. לא נתפסה לאחר האירוע סכין או חפץ חד אחר.

השוטר דורון גוזלן:

המדובר במי שגבה את הודעתו של הנאשם והובא כעד הזמה. הלה ציין כי רשם את כל מה שנאמר לו על ידי הנאשם. הנאשם אמר לו כי הוא יודע לקרוא אך לא יודע לכתוב. לא תיעד בוידאו אודיו את החקירה הגם ששפת האם של הנאשם אינה עברית. נתן לנאשם בסוף העדות לחתום עליה.

פרשת ההגנה

עדות הנאשם

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי במועד הרלוונטי בא בבוקר לעבודה. הוא והמתלונן דחפו אחד את השני וכתוצאה מכך שהיו מים על הרצפה: **"...הוא החליק נפל. יש רמפה של משאית שם, יורדים אותה. הוא ירד מהרמפה בדלת יש ברזל נפל על הדלת נחתך מהברזלים... כן מהדלת יש ברזלים יוצאים מהדלת נחתך מהברזלים"** (עמ' 46 לפרוטוקול). הנאשם יחזור על תיאור הדלת ממנה נפצע המתלונן גם בחקירתו הנגדית: **"יש דלת של המקום, יש דלת ברזל מבחוץ חצי מהדלת של המקום, דלת ברזל מבחוץ. רשת. יש רשת וברזלים...אמרתי יש ברזלים יוצאים מהדלת דלת ישן לא חדש... הוא נחתך מהברזלים האלה. הדלת עד עכשיו שמה אתה יכול לראות"** (עמ' 49 לפרוטוקול).

לדברי הנאשם, היו יחד איתו שני אסירים נוספים וגם אמר זאת לחוקר: **"אני אמרתי לו יש עוד שני אסירים וזהו... אני לא יודע. אם הוא רשם או לא רשם אני לא הסתכלתי"** (עמ' 59 לפרוטוקול). עוד העיד כי שהמתלונן קם, הלך מסביב ואז באו אליו, שמו לו אזיקים, ערכו עליו חיפוש ולא מצאו דבר. הוא מכיר את המתלונן מהמטבח. הוא לא דקר אותו ולא היה עימו סכין ושום דבר דומה. אשר לסוהר, הוא לא ראה אותו באירוע ורק אחרי כל האירוע זה הגיע חתוך.

בחקירתו הנגדית אישר כי באותו יום התווכחו על טלפון. לדבריו, כל הזמן יש ויכוחים בין אסירים, זה רגיל. הסיפור עליו מסר בעדותו לא קשור לאירוע שכן סגרו אותו עם כמה אסירים ועשו סולחה. לא עזר למתלונן לקום לא ראה את הסוהר מסרטי באירוע אלא רק לאחר מכן. כשהסוהר מסרטי הגיע הבחין שיש לו דם.

עד ההגנה אלעסם מוסא:

המדובר במי שהיה אסיר בתקופה הרלוונטית. הלה נשאל האם הבחין באירוע שהתרחש ביום 19.3.17 וענה כי לא ראה את הכל. היה בפינת הקפה וראה אדם אחד דוחף את השני כשכוונתו לכך שהנאשם דחף את הבחור האחר. לדבריו המשיך להכין את הקפה והלך כשלא ראה את המכות. כשנשאל האם לא הבחין במשהו נופל או נפצע או מה קרה בהמשכם של דברים ענה: **"תשמע, אני... תשמע יש דברים שאני יכול להתערב יש דברים שאני לא יכול כי אסור לנו, ככה מזהירים אותנו. אתה רואה בעיה, אל תתקרב, יש סוהרים, יש אחראים הם עושים את זה לא אנחנו"**.

בהמשך ימסור תיאור לפיו: **"אני לא זוכר בדיוק. אני זוכר את היום הזה רק שני זה אחד מהם נשכב על היה איזה שער מברזל... זה ממש קרוב. זה איפה שאני מכין קפה. מטר אחד לידי... זה מורידיים אספקה של, של החדר אוכל שמכניסים"**. (עמ' 62 לפרוטוקול).

הוא לא יודע איפה טאלב היה בזמן האירוע. לא זוכר מי עוד היה שם במקום. העד נשאל על ידי בית המשפט האם הבחין כיצד נגרם חתך לסוהר או לקורבן וחזר על דבריו בפתח עדותו לפיהם: **"אני אמרתי, לכבוד השופט שכשאיירע המקרה אני הלכתי. לקחתי את הכוס. נכנסתי פנימה"**.

עד ההגנה טאלב נאברי

גם עד הגנה זה היה במועד הרלוונטי אסיר. בקליפת אגוז, עד ההגנה טאלב מוסר גרסה לפיה עבד במחסן יחס עם הסוהר מסרטי והבחין כיצד הסוהר נפצע בידו בשעה שניסה לפתוח קופסת שימורים. בהמשך, השניים הבחינו בקורבן פצוע אם כי לא יכול היה לומר כיצד זה נפצע. הבין מדיבורים של אחרים הפציעה נגרמה מנפילה.

עד ההגנה מאיר זאב

מדובר בשוטר שזומן לבקשת ההגנה על מנת שיעיד על פעולות שביצע או אמור היה לבצע. לדבריו, היה אמור לטפל בנושא המצלמות ואמור לגבות הודעות מסוהרים נוספים. הוא פנה לקצין אג"ם אשל ושאל לגבי שתי פעולות החקירה

האמורות ונענה בשלילה ביחס לשתייהן. לאור תשובתו זו לא ראה לנכון לבוא בעצמו ולתעד את הזירה. לדבריו, שאלת התיעוד אינה קשורה בחומרת האירוע ובכל מקרה שיש תיעוד מקבלים את הדיסקים באותו רגע. הוא וקצין האג"ם ידעו על איזה אירוע מדובר.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את עדי התביעה, את הנאשם ואת עדי ההגנה והתרשמתי מעדותם באופן בלתי אמצעי, לאחר שעברתי על המוצגים השונים ונדרשתי לטיעוני הצדדים מצאתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר ומכאן להרשיעו בכל המיוחס לו. ובמה דברים אמורים.

הרשעה זו מבוססת ראש וראשונה על עדותו של הסוהר מסרטי אשר יש לראותה כעדות קורבן שכן לצד העובדה שהיה עד ישיר לפציעתו של המתלונן, הלה בעצמו נחתך ואף באופן רציני במהלך אותו אירוע כפי שהדבר נלמד מהצילומים ומהתעודות הרפואיות.

בית המשפט מוצא את עדותו של מסרטי מהימנה, הגיונית, עדות הניכרים בה סימני האמת, עדות שדי בה כדי להרשיע הנאשם במיוחס לו. מסרטי הינו סוהר שעבד במטבח במועד הרלוונטי. אין מחלוקת כי אין למסרטי סכסוך קודם עם מי מהמעורבים לא הנאשם ולא המתלונן וכך גם לא הובא בדל ראיה שתבסס אינטרס של מסרטי להעליל על הנאשם כי הוא חתך אותו, לא כל שכן להעליל על הנאשם כי הוא חתך את המתלונן.

בית המשפט התרשם לחיוב מעדותו בבית המשפט וניכר היה כי האירוע הותיר את חותמו עליו גם בחלופ מספר חודשים. הסוהר מסרטי עסק במועד הרלוונטי בניקיונות במתחם של מטבח הסגל. כשנשאל מדוע בכלל ניגש אל שני האסירים שרבו ביניהם, ענה כי זה חלק מהתפקיד שלו וכך סבר שצריך לעשות באותו רגע (עמ' 34 שורה 3). אמירה זו שבית המשפט אינו מוצא לחלוק עליה ומתיישבת עם תפקידו של כל סוהר, באשר הוא, יש לבחון על רקע העובדה הנוספת שאף היא אינה שנויה במחלוקת ולפיה במועד ובזמן האמורים התפתח בין הנאשם לבין המתלונן אירוע פיזי. שילוב המקובץ לעיל יחדיו, נוסף מימד של אמינות על גרסתו של הסוהר מסרטי שראה את העימות, התערב כפי המצופה ממנו, ואגב כך נפצע.

המדובר באירוע המתרחש בבוקרו של יום בתנאי תאורה מלאים במרחק קצר ביותר מהסוהר שלא לומר מרחק נגיעה (תרתי משמע). יש באלה ללמד ולו מבחינת התנאים האובייקטיביים כי הייתה ביכולתו של הסוהר להבחין בנעשה גם אם מדובר באירוע יחסית מהיר, אירוע טראומטי מבחינתו, הכולל מספר התרחשויות אחת אחר השנייה.

מספר מאפיינים נוספים לעדותו של מסרטי. בית המשפט מתרשם כי זה לא הפריז, לא הגזים וכך גם לא ביקש להפליל בכל מחיר את הנאשם, הגם שהצביע עליו כמי שחתך אותו. הדוגמא הבולטת לכך מצויה בדבריו בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, ולפיהם לא הייתה לנאשם כל כוונה לפגוע בו והדבר קרה רק בשל ניסיונו להפריד בין השניים:

"ש: הוא הוציא אותו כלפיך (הכוונה לסכין - ד.ב.ט.)? ת: הוא רצה לחתוך את ס ש: כתוצאה ממה נדקרת? ת: אני ניסיתי להפריד ביניהם הוא הרים את היד עם הסכין לכיוון ס ופגע בי" (ס/2, ש' 17). בדומה, בבית המשפט מסר: "אני נחתתי במקום האסיר, הוא הוציא סכין... הלך ואני נחתתי", ובמענה לשאלת בא כוח הנאשם אם הנאשם ביקש לפגוע בו ענה: "לא, אמרתי שלא".

מסרטי הקפיד לציין כי יש דברים שלא הצליח להבחין בהם, כאשר מנגד, מקום בו היה בטוח ציין זאת במפורש. בהקשר לכך וככל שהדבר נוגע לחפץ שבאמצעותו חתך אותו הנאשם, כבר בהודעתו בבית החולים ציין כי "**חושב שסכין**", ובהמשך אומר במפורש כי אני לא ראיתי במדויק: "**לא יכול לתאר אותו**". גם בבית המשפט לא ביקש לערוך מקצה שיפורים ושב וחזר על כך שמדובר ב-: "**משהו חד, סכין או משהו חד**" והמשיך לעשות כן לכל אורך עדותו בבית המשפט. עוד ר' כדוגמא התייחסותו למקום ממנו הוציא הנאשם את הסכין והיד שבה אחז אותה, ובתשובותיו הוא מציין: "**אולי מהכיס אני לא שמת לי**", ובהמשך: "**אני חושב ימין**" ותשובה דומה שמסר בעדותו בבית המשפט: "**אמרתי שנראה לי ימין**". עוד ר' הסיג של דבריו ביחס לשאלה איזו רגל של המתלונן נחתכה: "**נדמה לי שימין**".

מאידך, בנקודות אחרות בעדותו, חלקן נקודות קריטיות לביורר העובדתי, ציין שהוא בטוח במה שראה או חש. כך הדברים אמורים ביחס לשאלה מי דקר אותו: "**האסיר: עאמר אבו סבילה**" ומנגד ידע לשלול את התזה שהוצגה לו על ידי ההגנה ולפיה מי שחתך אותו הוא המתלונן ס ולא הנאשם: "**זה לא ס... אני זוכר שהוא (הנאשם ד.ב.ט) חתך**" (עמ' 39 לפרוטוקול). כך ביחס לשאלה באיזה שלב הנאשם חתך את המתלונן ברגלו כאשר דבק בכך שהדבר קרה לאחר שהוא בעצמו נפצע: "**כן. בזה אני בטוח אבל זה קרה זריז, מהר**". (עמ' 36 לפרוטוקול).

בא כוח הנאשם חקר את העד חקירה נגדית ארוכה ביחס לפרטי הפרטים של אותה גרסא, לרבות מה שלדבריו נתפס כסתירות או תוספות בהשוואה בין דברים שמסר במשטרה לבין דברים שעליהם העיד. לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה להצביע על סתירות, לא כל שכן סתירות מהותיות. גם אם הוסיף העד נתון מסוים ביחס לאותו חפץ חד ("ארוך") אין המדובר בפרכות של ממש. בדומה, גם אם מסרטי מוסר בהודעתו שהבחין בנאשם שרק "**ניסה לדקור**", "**רצה לחתוך**", הרי שתיאור זה מתייחס לחלקו הראשון של האירוע, היינו השלב שבו התערב והפריד בין הניצים. מסקנה זו מתחזקת נוכח דברי העד בבית המשפט לפיהם רק לאחר שהוא נחתך הבחין בנאשם חותך את המתלונן. עוד בהקשר לכך, יושם לב כי הודעתו (ס'2) נגבתה כשעה וחצי לאחר האירוע בעודו בבית החולים וכוונה לקבל ממנו הסבר לפציעתו שלו. לא בכדי הסוהר מסרטי לא נשאל ולו שאלה אחת ביחס לפציעתו של המתלונן ברגלו.

העובדה כי עד חוזר במספר הזדמנויות על אותה גרסה היא לכשעצמה אינה יכולה להוות בבחינת חיזוק עצמי. יחד עם זאת ניתן לראות כי כבר בדו"ח החבלה שנרשם על ידי ד"ר אלכסנדר פרנקפורט בסמוך לאחר האירוע (ת/8) זה מציין כי נחתך בעת שניסה להפריד בין הנאשם למתלונן: "**בעת שעבד במטבח סגל הפריד בקטטה בין אסירים וכתוצאה מכך נחתך בגב גב יד שמאל חתך של כשישה ס"מ...**".

מעבר לכך שגרסתו של מסרטי מתיישבת עם מבחני הגיון ושכל ישר, לא כל שכן בהשוואה לגרסת הנאשם או גרסת המתלונן בבית המשפט, הרי שמיקום החתך וצורתו, יש בהם כדי לחזק את עדותו בבית המשפט וזאת כראייה נסיבתית

הגם שלא הוגשה חוות דעת רפואית משפטית בעניין. הדברים אמורים בשים לב לכך שמקום הפציעה הינו בגב כף היד של הסוהר. מיקום זה מתיישב יותר עם מי ששולח ידו לעבר מי שאוחז חפץ חד או מנסה להפריד בין שניים. הדברים אמורים במאובחן מסיטואציה שבה ניתן היה להבחין בפציעה אחת או יותר במרכז גופו של הסוהר.

יתר הפרטים עליהם העיד הסוהר מסרטי לרבות כאלה המצויים בפריפריה (בכללם כאלה הנוגעים להימצאות מצלמת אבטחה, מיקומה, יכולתה לקלוט את האירוע, מיקומו שלו ויכולתו להבחין בנעשה, מצב הדלת שביחס אליה נטען שהביאה לפציעה ונתונים נוספים) נמצאו כנכונים וזאת לאחר שבית המשפט ערך סיור בזירה התרשם מהדברים באופן בלתי אמצעי.

עדות המתלונן ס'/אמרות המתלונן במשטרה:

בעדותו בבית המשפט וכפי שפורט לעיל, העיד המתלונן כי נפל על הרצפה לאחר שמשך את עגלת הירקות וכתוצאה מכך נחתך ונחבל. גרסה זו אין בה להפליל את הנאשם בכל דרך ועומדת בסתירה חזיתית לדברים אותם מסר בהודעתו הראשונה לחוקר ולפיהם הנאשם הוא זה שחתך אותו ברגלו. בשל שוני זה המתלונן הוכרז כעד עוין, אמרותיו הוגשו במסגרת סעיף 10 א' לפקודת הראיות, והמאשימה ביקשה מבית המשפט להעדיף אמרות אלו על פני עדותו בבית המשפט.

בסוגיה האמורה, בית המשפט במובהק מוצא להעדיף את הודעתו הראשונה של המתלונן לחוקר על פני הדברים אותם מסר בבית המשפט ולתת לה את מלוא המשקל. מספר טעמים עומדים בבסיס מסקנה זו של בית המשפט.

ראשית, ועל פני הדברים, עדותו של המתלונן אינה מעוררת אמון ואינה מתיישבת עם מבחני היגיון ושכל ישר. המתלונן טוען כי נפל אולם לא פירט כיצד נחתך בצורה כה משמעותית מנפילה על פח זבל במספר מקומות. הלה אפילו לא טרח לציין מה היה באותה עגלה או פח זבל שיסביר את החבלות שהתגלו על גופו.

הגרסה אותה מסר בבית המשפט היתה "דלה" ומצומצמת בפרטים וזאת בניגוד מוחלט להודעתו הראשונה לחוקר שהיתה ארוכה, מפורטת באופן כרונולוגי, סדורה, תוך מתן רקע והסבר להתרחשות הדברים. לא רק ריבוי הפרטים יש בו כדי להעדיף הודעה זו אלא אופן מסירתם. כך לשם הדוגמא, בהודעה הראשונה המתלונן אמנם מצביע על הנאשם כמי שחתך אותו יחד עם זאת בחלקם של הדברים מקפיד לציין כי לא ראה ולא יודע לתת הסבר. לא זו בלבד, הרי שבמהלך הודעה זו לא הסתיר את חלקו ואף ציין כי הוא בעצמו תקף את הנאשם על מנת להגן על עצמו דבר אשר הביא את החוקר לחקור אותו תחת אזהרה. יש באמור לעיל כדי לנסוך נופך של אמינות על הודעה זו.

להודעתו של המתלונן בפני החוקר קדם גם תשאול קצר שנערך לו שבוצע בסמוך לאחר שטופל במרפאה בבית הכלא. בתשאול ראשוני זה (הוגש וסומן ת/4) המתלונן מוסר את עיקר גרסתו כפי שבהמשך תפורט באריכות. המדובר באמירות מיידיות של המתלונן בסמוך לאחר שנפצע ויש לראותן כאמרת קורבן אלימות על המשקל הראייתי העצמאי שיש להן על פי הפסיקה.

יתר על כן, גרסתו זו של המתלונן במשטרה תואמת וחופפת בחלקים רבים ממנה את עדותו של הסוהר מסרטי הגם שאינה זהה. אין לראות דמיון זה כצירוף מקרים אלא פשיטא של דברים שמדובר בתיאור דומה של שני אנשים שהיו נוכחים במקום ומתארים את ההתרחשות אליה נחשפו, כל אחד מנקודת ראותו. גם אם המתלונן לא יכול לתאר כיצד נחתך הסוהר, אין בכך כדי לשלול העובדה כי מדובר באותו אירוע. בהקשר לכך, בתש"א/ת4 המתלונן מאשר שהסוהר שנחתך היה במקום ודיבר איתו טרם קרות האירוע וממילא אין הכרח שזה יראה את כל שלבי האירוע לרבות את השלב שבו הסוהר נחתך כשניסה להפריד.

למתלונן לא היה כל הסבר לדברים שנאמרו מפיו ונרשמו על ידי החוקר. בהתאם להוראת סעיף 10א' החוקר אבי דדון, מסר את נסיבות גביית ההודעה כשדבריו כל מה שהמתלונן אמר לו הוא רשם ואם אכן המתלונן היה מוסר שנפצע מנפילה בעת שמשך עגלת ירקות, הדבר היה מוצא ביטוי בכתובים.

לא מצאתי להטיל דופי בדברים אלו של החוקר. הדברים אמורים מקל וחומר כאשר המתלונן לא טוען לחוסר הבנה של דברים, השמטה של חלק מהפרטים או ניואנסים קטנים הנוגעים לתיאור הסיטואציה. הלכה למעשה המתלונן מכחיש את עצם אמירת הגרסה האמורה או מסירת כל עדות. כבר בפתח עדותו זה ביקש להדגיש כי: **"לא נתתי לו שום דבר. לקחתי זכות שתיקה"** ובהמשך: **"לא אמרתי שום דבר"**. שנאמר לו שהחוקר יבוא למסור על נסיבות גביית ההודעה ענה: **"שיגיד לי, אני לא נתתי חקירה בכלל על דבר כזה"**.

"רמזים" לכך שהמתלונן עתיד להפוך לעד עוין ולחזור בו מהדברים שמסר ניתן למצוא כבר בתוך תיק החקירה. הדברים באים לידי ביטוי באופן התנהלותו במעמד חקירתו מיום 20.03.17, כאשר התבקש להסביר את פשר היכרותו עם התוקף על רקע דברים שמסר בהודעה הראשונה. כפי הנלמד, המתלונן מסרב לשתף פעולה ולא זו בלבד אלא שקם ויוצא מהחדר באמצע החקירה. המדובר בהתנהלות המדברת בעד עצמה וכזו המלמדת על כך שזה גמר אומר בליבו שלא לסייע לקידום חקר האמת. בכך גם יש לאבחן את עניינו על פני עדים אחרים אשר יכול ובמהלך עדות שניעה יסבירו בצורה מפורטת את גרסתם וככל שיש שוני בגרסה זו, מה הנימוקים לשוני.

בתיק זה אין צורך לערוך ספקולציות בנוגע להתנהלותו של המתלונן שכן הלכה למעשה זה אמר מפיו (אגב עזיבתו את החדר) כי אינו מעוניין לצאת "מלשן". דברים אלו מצאו ביטוי במזכר אותו ערך החוקר (ת/5) **"לציין כי היום ניגשתי לגבות עדות שוב לגבי האירוע מהאסיר ס ע והוא כעס עלי באתי אליו ומסר שהוא לא רוצה לצאת שטינקר ולא מוכן לשתף איתי פעולה"**.

כשזו תמונת הדברים, אין פליאה איפוא כי המתלונן מצא להדגיש במהלך עדותו כי: **"לא אמרתי מילה על אף אחד. לא אמרתי מילה על אף אחד"**. לא בלי קשר, והגם שאין לראות בכך עדות מומחה, החוקר אברהם דדון העיד מניסיונו כחוקר הנותן מענה לביצוע חקירות בתוך הכלא כי לא אחת הוא נתקל בתופעה שבה אסירים משתפים פעולה בתחילת החקירה ועד מהרה חוזרים בהם מדברים שמסרו.

זאת ועוד, גרסתו של המתלונן בבית המשפט אינה מתיישבת בכל דרך גם עם גרסתו של הנאשם אשר מסר כי התפתח

בינו לבין המתלונן עימות במהלכו הוא דחף את המתלונן שהחליק ונפצע. גם כאשר ב"כ הנאשם הסביר לו כי אפילו הוא חושב שהוא עוזר לנאשם בגרסתו החדשה, הוא מזיק לו, הלה דבק בכך שכלל לא התעמת עימו באותו יום. ב"כ הנאשם לאחר מספר שאלות הבין "לאן הרוח נושבת" והטיח בקורבן: **"לא משנה מה אני אשאל אותך, בעצם אתה תגיד שבכלל לא היתה קטטה בינכם, נכון? תשובה: "לא היתה קטטה" שאלה: "וזה לא משנה מה אני אשאל אותך אתה תישאר עם זה שלא היתה קטטה". תשובה: "נכון". (עמ' 15 לפרוטוקול).**

יש בכל האמור לעיל כדי להעדיף במובהק את הודעתו הראשונה של המתלונן משטרה על פני גרסתו בבית המשפט. כך גם יש באמור לעיל כדי לתת להודעה זו את מלוא המשקל כראייה ישירה המפלילה את הנאשם וראיית חיזוק לעדותו של הסוהר מסרטי. בתמצית, בהודעה זו המתלונן מציין היכן עבד פיזית ואת מיקומו במטבח, הלה מציין את הדברים שהטיח בו הנאשם טרם חתך אותו ולפיהם המתלונן קילל אותו לפני יומיים. המתלונן מפרט באופן כרונולוגי את השתלשלות האירועים כאשר בתחילה זה נתן לו מכה עם מקל בגב ובהמשך: **"הוציא סכין אולי מהכיס, אולי מהרצפה לא יודע שהוא נתן לי עם המקל מכה בגב. אני התחלתי לתת לו מכות להגן על עצמי ואז הוא הוציא סכין וחתך אותי, הסוהר היה שם עומד וראה את כל זה... (ת/2 שורה 11).**

כאמור, בהודעה זו המתלונן מבקש לדייק בדברים וכאמור מציין שגם הוא נתן לנאשם מכות על מנת להגן על עצמו. הוא אינו ידוע מהיכן הנאשם הוציא את הסכין. מפרט באיזה שלב הרגיש שהוא נפצע ולאן הוא ברח, לרבות העובדה כי במעמד המתואר לעיל הסוהר היה במקום וראה את הכל. המתלונן מצביע באופן מדויק וחד משמעי על הנאשם כמי שדקר אותו בין אם על ידי כך שנוקב בשמו בתשאול, בהמשכה של אותה הודעה ובין אם על ידי כך שחותם מתחת לתמונתו.

יושם לב כי בהודעתו הראשונה של המתלונן במשטרה, זה נוקט במילה סכין כחפץ באמצעותו חתך הנאשם את רגלו. יחד עם זאת, כשנשאל קונקרטי האם ראה את הסכין, ציין כי לא ראה אותה. תיאור זה מתיישב עם עדותו של הסוהר מסרטי שתיאר חפץ חד אולם לא יכול היה לומר שמדובר בסכין. אין המדובר בצירוף מקרים אלא העובדה המתיישבת עם כך ששניהם אינם מבקשים להפריז מחד ועם כך שלא ראו בידיו של הנאשם סכין.

לסיום פרק זה יצוין בשולי הדברים (שכן לא הובאה חוות דעת רפואית משפטית) כי בדומה לטיב החבלה של הסוהר מסרטי גם בעניינו של המתלונן שני החתכים הארוכים והישרים כפי שמופיעים בלוח הצילומים מתיישבים יותר עם גרסתו של המתלונן במשטרה על פני גרסתו בבית המשפט שלפיה נפל והחליק.

הערכת גרסת ההגנה

אל מול האמור לעיל, בית המשפט מוצא לדחות את גרסתו של הנאשם אשר מחד קושר עצמו לאירוע ואף לעימות פיזי עם המתלונן ומאידך טוען כי גרימת החבלות עצמן לא נעשתה באמצעות סכין אלא כתוצאה מכך שהמתלונן נפל על חפץ חד.

דחיית גרסתו של הנאשם מבוססת לא רק מתוך העדפה של גרסת הסוהר ואמרות המתלונן אלא גם מתוך בחינה דקדקנית המלמדת כי זו אינה עומדת במבחני הגיון ושכל ישר, גרסה מתפתחת, גרסה שעומדת בסתירה לממצאים בשטח.

ראשית, יש ליתן הדעת לכך שבאמרתו הראשונה במשטרה, הנאשם טוען כי המתלונן נחתך "**מברזלים שהיו ליד הדלת במקום והוא נחתם מהם**". בהמשך הפציעה לא תהיה כתוצאה מברזלים שליד הדלת אלא מברזלים שמצויים בדלת עצמה: "**ואני נתתי לו כאפה והוא עף על הברזלים בדלת ונחתך**" ובדומה "**ולא חתכתי אותו ויש ברזלים בדלת והוא נחתך מהם**". בהמשך הודעתו כשהוצגו לנאשם צילומי החבלה, שינה טעמיו וטען כי כלל לא ראה את שלב הפציעה: "**אני לא ראיתי אותו נחתך בכלל**". לאור תשובה זו נשאל על ידי החוקר הכיצד בכל זאת יודע שנחתך מהדלת וענה כי: "**חוץ מזה אין משהו אחר שיכול לחתוך אותו**".

בעדותו בבית המשפט אותו ספק שהעלה הנאשם ביחס לאופן שבו נחתך המתלונן יעלם וזה יציין באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי המתלונן ירד מהרמפה, נפל על הדלת ונחתך מהברזלים: "**כן מהדלת. יש ברזלים יוצאים מהדלת, נחתך מהברזלים**". ובדומה: "**כן מהרשת של הדלת. אני אמרתי שיש ברזלים יוצאים מהדלת. דלת ישן ולא חדש... הדלת עד עכשיו שם אתה יכול לראות**". על הטענה כי גם במעמד מסירת העדות, הדלת והברזל הבולט ממנה קיימים חזר גם בהמשך עדותו (ראה עמ' 51 לפרוטוקול).

בנקודה זו חשוב לציין כי לבקשת הצדדים ערך בית המשפט סיור בזירה וביקש מהנאשם להצביע היכן התרחש כל האירוע. הדלת עליה הצביע הנאשם ככזו שבעקבות נפילה עליה נחתך המתלונן חסרה בחלקה התחתון בפס מתכת, אולם אינה כוללת כל ברזל או חפץ חד שיוכל להסביר את פציעתו של המתלונן, לא כל שכן פציעה הכוללת שני חתכים ישרים. לא בכדי בשלב זה הצביע הסנגור על קצה הרמפה שממנה ניתן להבחין בברזל חלוד כהסבר חלופי. ודוק, זוהי אינה גרסתו של הנאשם אשר פעם אחר פעם ציין כי מקור פציעתו של המתלונן הינו ברזלים בדלת הכניסה האחורית למטבח. כאן המקום לציין כי הסוהר מסרטי אשר עבד במקום העיד אף הוא כי הדלת הנטענת הינה דלת תקינה ואין בה שום דבר חד, נתון אשר מתיישב עם הממצאים כפי שעלו מביקור בזירה (ראה עמ' 41 שורה 29).

גם המתלונן וגם הנאשם לא יודעים לציין כיצד נחתך מסרטי. יחד עם זאת המתלונן בשונה מהנאשם ממקם בהודעתו הראשונה את הסוהר מסרטי בזירה וטוען שאף דיבר עימו, דבר אשר אינו שולל אפשרות כי לא הבחין בפציעתו של מסרטי בעת שניסה לחצוץ בינו לבין הנאשם. מאידך, הנאשם טוען שכלל לא ראה את הסוהר במקום בשלב המריבה ולא יודע אם נפל וכיצד נחתך.

הנאשם טוען כי לאחר נפילתו של המתלונן לא נשאר לסייע לו ולעזור, דבר אשר אף הוא מעורר תהייה נוכח טיב הפציעה של המתלונן אשר יש להניח הביאה לדימום והצריכה בהמשך תפירה וטיפול רפואי.

כאן המקום להזכיר כי מעדותו של מסרטי (עמ' 45 לפרוטוקול) וכך גם בהודעתו הראשונה של המתלונן (ת/2 שורה 24) האירוע אינו מסתיים באיזור הרמפה שכן המתלונן בורח הנאשם רודף אחריו. רק לאחר שמסרטי צועק לסוהרים

שיתפסו את הנאשם, הלה נעצר. העובדה כי לא נתפסה סכין או אותו חפץ חד אינה שוללת את קיומו של חפץ שכזה, בפרט כאשר לנאשם הייתה אפשרות עד אשר נעצר להשליך את אותו חפץ במהלך המרדף.

אשר לשני עדי ההגנה בתמצית, אין בעדותם כדי לשנות ממסקנת בית המשפט. כהערה מקדימה המדובר בעדים אשר דבר היותם נוכחים במקום התגלה לראשונה רק במסגרת פרשת ההגנה בסוף עדותו של הנאשם. הנאשם העיד כי במקום היו שניים נוספים שאת פרטיהם מסר לחוקר. לו מדובר היה רק ביחס לדבר קיומם של השניים ללא קשר לטיב עדותם, לא היה בכך רבותא. ודוק, מקום בו אותם שניים נוספים הובאו לעדות ומוסרים גרסה אשר לשיטת הנאשם מסייעים לו, הרי שלכאורה מדובר בעדות כבושה שמצריכה הסבר מצידו של הנאשם.

בשל האמור, גובה אמרתו של הנאשם דורון גוזלן זומן כעד הזמה. עד זה שלל את טענתו של הנאשם ולדבריו כל מה שנאמר על ידי הנאשם נרשם בהודעה. ביחס לכך יצוין כי בית המשפט מתרשם כי גם אם החקירה התנהלה בשפה העברית הרי שמדובר בשפה שהנאשם מבין ודובר אותה היטב. כך גם מתוך קריאת הודעת הנאשם, הסדר הכרונולוגי המופיע בה, תשובות הנאשם המכחישות מעורבות באירוע ומפורטות כדבעי ומתוך מתן אמון בדברי החוקר, סבורני כי החקירה בכתב שנעשתה לנאשם, משקפת נכונה את שהתרחש בה מראשיתה ועד סופה והתיעוד נעשה בו זמנית עם חקירת הנאשם. ודוק, אפילו בית המשפט יצא מנקודת הנחה כי הנאשם אינו יודע לקרוא, אין פירוש הדבר שיש לפסול את ההודעה האמורה והדבר אמור להילקח בחשבון לעניין המשקל שיש לתת לה. יתירה מכך, לא מצאתי הסבר מדוע החוקר במכוון יתעלם מאמירה של הנאשם לפיה היו במקום אסירים נוספים כאשר באותה העת הוא מבקש לקבל פרטים נוספים לגבי מי הפריד בין הצדדים ובסופה של החקירה שואל אותו אם יש לו דברים להוסיף.

בהינתן האמור, הרי שמדובר בעדות כבושה הן מנקודת ראותו של הנאשם שכלל לא ראה לנכון לציין את נוכחותם של שני האסירים וכך גם מנקודת ראותם של העדים אשר אין מחלוקת ששמעו על האירוע ולא ראו לנכון לבקש לפרוש את הדברים בפני חוקר, מנקודת ראותם.

מעבר לכך, גם לגופם של דברים בית המשפט לא מוצא שיש לתת משקל רב לעדותם של שני עדי ההגנה. ככל שהדבר נוגע לעד ההגנה מוסא אלעסם, הרי שזה מסר שהבחין בנאשם דוחף את האחר שנפל כאשר לא ראה מה קרה עם אותו אחר (בין אם המדובר בפציעתו של האחר ובין אם בכלל). לדבריו, בשלב זה עשה "אחורה פנה" ולא התערב: **"יש דברים שאני לא יכול להתערב. יש דברים שאני לא יכול כי אסור לנו. מזהירים אותנו. אתה רואה אל תתערב. יש סוהרים. יש אחראים הם עושים את זה לא אנחנו"**.

ואפילו בית המשפט היה רוכש אמון לגרסה זו, הרי שנפילתו של המתלונן לרצפה אינה שוללת כי בהמשכם של דברים הנאשם פצע אותו באמצעות חפץ חד. לא למותר לציין כי עדותו של זה הותירה רושם שלילי, של מי אשר "חושף טפח ומכסה טפחיים" ולא בא לבית המשפט לספר את כל אשר ראה גם אם מטעמים כאלה ואחרים בחר שלא להתערב פיזית במה שנגלה לעיניו.

הדברים אמורים נכונים גם ביחס לעד ההגנה נבארי טאלב אשר לראשונה מעלה גרסה שאף לא אחד מהעדים האחרים

מוסר, לרבות לא הנאשם, ולפיה הסוהר מסרטי נפצע כתוצאה מפתחת קופסת שימורים, ואילו ביחס לפגיעה של המתלונן מציין דברים שלא ברור האם הינם כאלה ששמע אותם ישירות במו אוזניו או דברים עליהם דיברו בכלא והנם בבחינת עדות שמיעה.

המדובר בגרסה כבושה שלא ניתן הסבר מדוע לא מצא למסור אותה עד להגעתו לבית המשפט. המדובר בגרסה שקבלתה משמעותה שבאופן מקרי וסימולטנית באותו רגע במטבח סוהר נחתך אגב פתיחת חמוצים ואסיר אחר נפל ונחבל כתוצאה ממים שנותרו ברצפה לאחר שטיפתה. גרסה זו אינה זוכה לכל אמון ואינה מתיישבת עם הגיונם של דברים.

טרם סיום שתי הערות קצרות. ראשית, וככל שהדבר נוגע ליסוד הנפשי הנלווה לפגיעתו של הסוהר מסרטי על ידי הנאשם, הרי שבצדק נטען כי מקום בו אדם שולף חפץ חד ומנסה לחתוך באמצעותו אחר, יש לראותו כמי שנוהג באדישות או בקלות דעת בכך שאגב מעשים אלו הוא יכול לפצוע צד ג' שיתערב וינסה למנוע הפגיעה, לא כל שכן כאשר מדובר בסוהר שחלק מחובתו הינה לשמור על ביטחונם של האסירים האחרים. כך גם יש ליתן הדעת לסעיף 20 (ג)(2) לחוק העונשין המציין כי: "**אין נפקא מינא אם נעשה המעשה באדם אחר או נכס אחר, מזה שלגביו אמור היה המעשה להיעשות**" שנועד לכלול סיטואציות דומות לאלה בתיק שפניי כחלק מ"כוונה מועברת".

הערה שנייה נוגעת למחדל החקירה הנטען ביחס לאיתור מצלמות האבטחה. ביחס לכך, בית ערך סויר בזירה ונמצא כי אכן כפי שעלה מעדותו של הסוהר מסרטי וכן מהמזכר שערך הסוהר מאיר סיידה אין במקום האמור מצלמות שיכולות היו לתעד את האירוע. המצלמה היחידה שקיימת במטבח הנה מצלמה פנימית שאינה חולשת על הרמפה שבה התרחש האירוע. יש באמור כדי לשלול טענת ההגנה לפיה מחדלי החקירה הביאו לפגיעה בניהול הגנתו של הנאשם. יש באמור לעיל כדי לתקף את המזכר של מאיר סיידה בדבר שיחה עם קצין האג"ם דודי אשל שמתפקידו לבצע פעולות בכגון דא עבור המשטרה.

סוף דבר:

עדויות של הסוהר מסרטי אותה מוצא בית המשפט כמהימנה, עדות ללא כל דופי, עדות שיש לתת לה משקל מלא, די בה כדי להביא להרשעתו של הנאשם במיוחס לו. הדברים אמורים מקל וחומר כאשר לעדות זו מצטרפות אמרותיו הראשונות של המתלונן יחד עם התעודות הרפואיות וצילומי החבלות, כאשר מנגד בית המשפט מוצא לדחות את גרסת הנאשם ועדי ההגנה.

ניתנה והודעה היום י"א חשוון תשע"ח, 31/10/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

עמוד 14

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 14.11.17 שעה 09:30.

הנאשם יובא לדין באמצעות שב"ס.

הטיעונים יישמעו באולמו של כב' השופט אבו טהאא.

ניתנה והודעה היום י"א חשוון תשע"ח, 31/10/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט